

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ

САВЕЗНЕ РЕПУБЛИКЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ

ЈП СЛУЖБЕНИ ЛИСТ СРЈ - Београд
Јована Ристића 1 - Жиро - рачун
40802-603-0-5021943

Петак 2. август 2002.

БРОЈ 42

БЕОГРАД

ГОД. XI

Цена овог броја је 110,00 динара.
Претплата цена на „Службени лист СРЈ“ и
„Службени лист СРЈ - Међународни уговори“ за
2002. годину износи 10.800 динара плус порез на промет

467.

На основу члана 96. тачка 2) Устава Савезне Републике Југославије, доносим

УКАЗ

О ПРОГЛАШЕЊУ ЗАКОНА О ЗАДУЖЕЊУ САВЕЗНЕ РЕПУБЛИКЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ КОД ЕВРОПСКЕ ИНВЕСТИЦИОНЕ БАНКЕ ЗА ПРОЈЕКАТ ОБНОВЕ ПУТЕВА У РЕПУБЛИЦИ СРБИЈИ

Проглашава се Закона о задужењу Савезне Републике Југославије код Европске инвестиционе банке за Пројекат обнове путева у Републици Србији, који је донела Савезна скупштина, на седници Већа грађана од 31. јула 2002. године и на седници Већа република од 24. јула 2002. године.

ПР. бр. 216
31. јула 2002. године
Београд

Председник
Савезне Републике Југославије
др Војислав Коштуница, с. р.

ЗАКОН

О ЗАДУЖЕЊУ САВЕЗНЕ РЕПУБЛИКЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ КОД ЕВРОПСКЕ ИНВЕСТИЦИОНЕ БАНКЕ ЗА ПРОЈЕКАТ ОБНОВЕ ПУТЕВА У РЕПУБЛИЦИ СРБИЈИ

Члан 1.

Савезна Република Југославија задужиће се у своје име, а за рачун Републике Србије у износу до 95 милиона евра код Европске инвестиционе банке за финансирање Пројекта обнове путева у Републици Србији.

Члан 2.

Задужење из члана 1. овог закона извршиће се закључивањем уговора о финансирању између Европске инвестиционе банке, као зајмодавца, и Савезне Републике Југославије, као зајмопримца.

Члан 3.

Из средстава зајма из члана 1. овог закона у висини до 95 милиона евра финансираће се компоненте Пројекта обнове путева у Републици Србији категорисане у следећих шест деоница:

- 1- деоница М-22 (Е 75): Чантавир–Нови Сад, у дужини од 62,4 km;
  - 2- деоница М-1 (Е 70): хрватска граница–Београд; М-2 (Е 75): Батајница–Београд; М-18: Кузмин–граница са Републиком Српском, у укупној дужини од 129,7 km;
  - 3- деоница М-1 (Е 75): Пожаревац–Баточина, у дужини од 50,9 km;
  - 4- деоница М-1.9 (Е 70): Панчево–Румунска граница, у дужини од 37 km;
  - 5- деоница М-21 (Е 760): Рзав–Гостун (црногорска граница), у дужини од 94,1 km;
  - 6- деоница: 29 локација разних црних тачака.
- Корисник зајма у Републици Србији је Дирекција за путеве.

Члан 4.

Ради измиривања обавеза по уговору из члана 2. овог закона Република Србија даће Савезној Републици Југославији контрагаранцију за уредно обезбеђење средстава за измиривање обавеза по том уговору за дугове предузећа са њене територије.

Контрагаранцијом Република Србија се обавезује да у свакој години обезбеди средства у свом буџету за измирење обавеза по основу уговора из члана 2. овог закона, које доспевају у тој години, уколико то не учини корисник зајма.

Средства из става 2. овог члана Република Србија преноси на посебан рачун Савезне Републике Југославије код Народне банке Југославије са искључивом наменом отплате зајма из члана 2. овог закона.

Средства из става 3. овог члана не чине део савезног буџета.

Члан 5.

Народна банка Југославије измириваће према Европској инвестиционој банци доспеле обавезе по зајму из члана 2. овог закона, средствима са рачуна из става 3. члана 4. овог закона.

Члан 6.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном листу СРЈ“.

468.

На основу члана 123. став 6. Царинског закона („Службени лист СРЈ“, бр. 45/92, 16/93, 50/93, 28/96, 29/97, 59/98, 23/2001 и 36/2002), Савезна влада доноси

УРЕДБУ

О ИЗМЕНИ УРЕДБЕ О УСЛОВИМА И НАЧИНУ ЦАРИЊЕЊА РОБЕ ЗА КОЈУ НИЈЕ ПОДНЕСЕНА ПОТПУНА ДОКУМЕНТАЦИЈА И О СЛУЧАЈЕВИМА У КОЈИМА СЕ НЕ ПОДНОСИ ЦАРИНСКА ДЕКЛАРАЦИЈА

Члан 1.

У Уредби о условима и начину царињења робе за коју није поднесена потпуна документација и о случајевима у којима се не подноси царинска декларација („Службени лист СРЈ“, бр. 49/92, 51/92, 26/94 и 33/96) у члану 12. став 1. речи: „9.000 до 90.000 нових динара“ замењују се речима: „63.000 до 630.000 динара“.

У ст. 2. и 3. речи: „450 до 4.500 нових динара“ замењују се речима: „3.000 до 21.000 динара“.

Члан 2.

Ова уредба ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном листу СРЈ“.

Савезна влада

Е.п. бр. 137
1. августа 2002. године
Београд

Потпредседник
Мирољуб Лабус, с. р.

469.

На основу члана 106. Царинског закона („Службени лист СРЈ”, бр. 45/92, 16/93, 50/93, 28/96, 29/97, 59/98, 23/2001 и 36/2002), Савезна влада доноси

УРЕДБУ**О ИЗМЕНИ УРЕДБЕ О ЦАРИНСКОМ НАДЗОРУ И ПОСТУПКУ ЦАРИЊЕЊА РОБЕ СМЕШТЕНЕ ПОД ЦАРИНСКИ НАДЗОР****Члан 1.**

У Уредби о царинском надзору и поступку царињења робе смештене под царински надзор („Службени лист СРЈ”, бр. 48/92, 26/94, 33/96 и 28/97) у члану 78. став 1. речи: „9.000 до 90.000 нових динара” замењују се речима: „63.000 до 630.000 динара”.

У ставу 2. речи: „450 до 4.500 нових динара” замењују се речима: „3.000 до 21.000 динара”.

Члан 2.

Ова уредба ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном листу СРЈ”.

Савезна влада

Е.п. бр. 138
1. августа 2002. године
Београд

Потпредседник
Мирољуб Лабус, с. р.

470.

На основу чл. 89. и 92. Царинског закона („Службени лист СРЈ”, бр. 45/92, 16/93, 50/93, 28/96, 29/97, 59/98, 23/2001 и 36/2002), на предлог савезног министра финансија, а по прибављеном мишљењу директора Савезне управе царина, Савезна влада доноси

УРЕДБУ**О ИЗМЕНАМА УРЕДБЕ О ЦАРИНСКОМ ПОСТУПКУ У ЖЕЛЕЗНИЧКОМ И ДРУМСКОМ САОБРАЋАЈУ, САОБРАЋАЈУ ВОДЕНИМ ПУТЕВИМА, ВАЗДУШНОМ И ПОШТАНСКОМ САОБРАЋАЈУ И ПУТНИЧКОМ ПРОМЕТУ****Члан 1.**

У Уредби о царинском поступку у железничком и друмском саобраћају, саобраћају воденим путевима, ваздушном и поштанском саобраћају („Службени лист СРЈ”, бр. 48/92, 50/92, 15/93, 26/94 и 33/96) у члану 241. став 1. речи: „15.000 до 150.000 нових динара” замењују се речима: „105.000 до 1.000.000 динара”.

У ставу 2. речи: „900 до 9.000 нових динара” замењују се речима: „6.000 до 63.000 динара”.

Члан 2.

У члану 242. став 1. речи: „6.000 до 54.000 нових динара” замењују се речима: „42.000 до 500.000 динара”.

У ставу 2. речи: „450 до 4.500 нових динара” замењују се речима: „3.000 до 21.000 динара”.

Члан 3.

У члану 243. речи: „450 до 4.500 нових динара” замењују се речима: „3.000 до 21.000 динара”.

Члан 4.

Ова уредба ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном листу СРЈ”.

Савезна влада

Е.п. бр. 139
1. августа 2002. године
Београд

Потпредседник
Мирољуб Лабус, с. р.

471.

На основу члана 263. Закона о Војсци Југославије („Службени лист СРЈ”, бр. 43/94, 28/96, 44/99, 74/99 и 3/2002), Савезна влада доноси

УРЕДБУ**О ДОПУНИ УРЕДБЕ О НАЧИНУ ОСТВАРИВАЊА И ПРЕСТАНКУ ПРАВА ИЗ ПЕНЗИЈСКОГ И ИНВАЛИДСКОГ ОСИГУРАЊА ВОЈНИХ ОСИГУРАНИКА****Члан 1.**

У Уредби о начину остваривања и престанку права из пензијског и инвалидског осигурања војних осигураника („Службени лист СРЈ”, бр. 36/94) у члану 12. после става 1. додаје се став 2, који гласи:

„Доспели месечни износи пензија, новчаних накнада и додатака из става 1. овог члана, који нису могли бити исплаћени због околности које је проузроковао корисник, накнадно ће се исплатити највише за 12 месеци уназад, рачунајући од дана подношења захтева за исплату.”.

Члан 2.

Ова уредба ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном листу СРЈ”.

Савезна влада

Е.п. бр. 145
1. августа 2002. године
Београд

Потпредседник
Мирољуб Лабус, с. р.

472.

На основу чл. 105. и 150. Закона о Војсци Југославије („Службени лист СРЈ”, бр. 43/94, 28/96, 44/99, 74/99 и 3/2002), Савезна влада доноси

УРЕДБУ**О ИЗМЕНАМА УРЕДБЕ О НАЧИНУ КОРИШЋЕЊА ГОДИШЊЕГ ОДМОРА И ОДСУСТАВА ЛИЦА НА СЛУЖБИ У ВОЈСЦИ ЈУГОСЛАВИЈЕ****Члан 1.**

У Уредби о начину коришћења годишњег одмора и одсустава лица на служби у Војсци Југославије („Службени лист СРЈ”, бр. 30/94, 27/96 и 61/2001) у члану 5. став 2. речи: „команданта армије, команданта Ратног ваздухопловства и противваздушне одбране, команданта Ратне морнарице” замењују се речима: „команданта корпуса”.

Члан 2.

У члану 14. став 1. тачка 7. брише се, а досадашња тачка 8. постаје тачка 7.

Члан 3.

Ова уредба ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном листу СРЈ”.

Савезна влада

Е.п. бр. 147
1. августа 2002. године
Београд

Потпредседник
Мирољуб Лабус, с. р.

473.

На основу члана 48. став 1. Царинског закона („Службени лист СРЈ”, бр. 45/92, 16/93, 50/93, 24/94, 28/96, 29/97, 59/98, 23/2001 и 36/2002), Савезна влада доноси

ОДЛУКУ**О КРИТЕРИЈУМИМА НА ОСНОВУ КОЈИХ СЕ ОДОБРАВАЈУ ЦАРИНСКИ КОНТИНГЕНТИ У 2002. ГОДИНИ**

1. Царински контингенти за увоз нове опреме, осим за путничка моторна возила и аутомате за забаву и игру на срећу, која се не производи у земљи, а користи се у индустрији и рударству,

пољопривреди и рибарству, шумарству, водопривреди, грађевинарству, саобраћају и телекомуникацијама, одобравају се са плаћањем царине по стопи од 1%, под условом да вредност опреме која се увози прелази износ од 100.000 евра и да служи за обављање претежне делатности корисника опреме.

Поред критеријума из става 1. ове тачке корисник опреме мора да испуни и један од следећих критеријума:

1) да се опрема увози за нову производњу, модернизацију производње, односно осавремењавање постојеће технологије;

2) да је увозна опрема неопходна за увођење нове технологије, као и да обезбеђује већу поузданост у процесу производње и већу сигурност при раду;

3) да су техничко-технолошке карактеристике увозне опреме значајне за заштиту животне и радне средине.

2. Корисник опреме подноси Савезном министарству финансија писмени захтев за одобрење царинског контингента за увоз опреме.

Уз захтев из става 1. ове тачке корисник опреме подноси:

1) образложење потребе увоза опреме;

2) потврду Привредне коморе Југославије да се опрема не производи у земљи;

3) обавештење надлежног завода за статистику о разврставању по делатностима.

Решење о одобравању увоза робе по стопи царине од 1% доноси савезни министар финансија, по претходно прибављеном мишљењу савезног министра за привреду и унутрашњу трговину да су испуњени критеријуми из тачке 1. ове одлуке за опрему која се користи у индустрији, рударству, грађевинарству, пољопривреди, рибарству, водопривреди и шумарству, односно савезног министра за саобраћај и телекомуникације – за опрему која се користи у саобраћају и телекомуникацијама.

Мишљење из става 3. ове тачке надлежни савезни министар даје у року до 10 дана од дана пријема уредног захтева.

3. Роба за коју је одобрен царински контингент не може се без претходног плаћања царине по стопи утврђеној у царинској тарифи умањене за 1% отуђити, дати другом на употребу или користити у друге сврхе у року од две године од дана увоза.

Царина се обрачунава према стању робе и по прописима који важе на дан подношења захтева за обрачун и плаћање царине, односно на дан доношења решења о наплати царине ако није поднесен захтев за обрачун и плаћање царине.

4. Новчаном казном од једноструког до десетоструког износа ускраћене царине, односно од једноструког до четвороструког износа вредности робе казниће се за прекршај предузеће, друго правно лице или појединац у вршењу самосталне делатности ако пре истека рока од две године од дана увоза, робу за коју је одобрен царински контингент отуђи, да другом на употребу или употреби у друге сврхе.

За радњу из става 1. ове тачке казниће се за прекршај одговорно лице у предузећу или другом правном лицу новчаном казном од 6.000 до 63.000 динара.

5. Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном листу СРЈ”.

Савезна влада

Е. п. бр. 140
1. августа 2002. године
Београд

Потпредседник
Мирољуб Лабус, с. р.

474.

На основу члана 12. став 4. Закона о спољнотрговинском пословању („Службени лист СРЈ”, бр. 46/92, 16/93, 29/97, 59/98, 44/99, 53/99, 73/2000 и 23/2001), Савезна влада доноси

ОДЛУКУ

О ИЗМЕНАМА ОДЛУКЕ О РАЗВРСТАВАЊУ РОБЕ НА ОБЛИКЕ ИЗВОЗА И УВОЗА

1. У Одлуци о разврставању робе на облике извоза и увоза („Службени лист СРЈ”, бр. 25/2001 и 16/2002), у тачки 1. став 5. брише се.

У Списку робе са облицима извоза и увоза у тар. ознакама 2208.20 00 10, 2208.20 00 20, 2208.20 00 90, 2208.30 00 00, 2208.40 00 00, 2208.50 00 00, 2208.60 00 00, 2208.70 00 00, 2208.90 00 10, 2208.90 00 30, 2208.90 00 90, 2402.10 00 00, 2402.20 00 00 и 2402.90 00 00 у колони 6 скраћеница: „Л6*” замењује се скраћеницом: „Л6”.

2. Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном листу СРЈ”.

Савезна влада

Е. п. бр. 141
1. августа 2002. године
Београд

Потпредседник
Мирољуб Лабус, с. р.

475.

На основу члана 40. став 1. Пословника Савезне владе („Службени лист СРЈ”, бр. 41/01 и 43/01), Савезна влада доноси

ОДЛУКУ

О ОБРАЗОВАЊУ САВЕТА ЗА БОРБУ ПРОТИВ ТЕРОРИЗМА

1. Образује се Савет за борбу против тероризма, као саветодавно тело Савезне владе (у даљем тексту: Савет), ради разматрања питања од значаја за утврђивање и вођење политике у области, односно питања која се тичу борбе против тероризма.

2. Савет разматра материјале, утврђује своје мишљење и надлежним органима подноси иницијативе у вези са питањима која се односе на:

1) међународне иницијативе и настојања усмерена на интернационализацију борбе против тероризма;

2) усклађивање и координацију националног и међународног интереса за сузбијање терористичких активности;

3) тенденцију прогресивног развоја и јачања савременог тероризма;

4) ниво организационих, стручних и научних знања и способности којима располаже савремени тероризам;

5) организацију, методе и средства за ефикасно сузбијање терористичких активности;

6) координисано предузимање мера и радњи надлежних органа ради сузбијања терористичких активности;

7) остваривање сарадње са одговарајућим иностраним институцијама чије деловање је везано за борбу против тероризма;

8) друга питања у вези са тероризмом.

3. Савет чине председник, заменик председника и чланови које именује Савезна влада.

4. У раду Савета могу приликом разматрања одређеног питања из тачке 2. ове одлуке, као и припреме историјске и научне основе за разматрање тог питања, учествовати одређени стручњаци из појединих области, на позив председника Савета.

5. Савет доноси Пословник о свом раду.

6. Ова одлука ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у „Службеном листу СРЈ”.

Савезна влада

Е. п. бр. 144
1. августа 2002. године
Београд

Потпредседник
Мирољуб Лабус, с. р.

476.

На основу члана 228. став 2. Закона о Војсци Југославије („Службени лист СРЈ”, број 43/94, 28/96, 44/99, 74/99 и 3/2002), Савезна влада доноси

ОДЛУКУ

О ДОПУНИ ОДЛУКЕ О УЧЕШЋУ ВОЈНИХ ОСИГУРАНИКА И ЧЛАНОВА ЊИХОВИХ ПОРОДИЦА У ТРОШКОВИМА ЗДРАВСТВЕНЕ ЗАШТИТЕ

1. У Одлуци о учешћу војних осигураника и чланова њихових породица у трошковима здравствене заштите („Службени лист СРЈ”, број 63/94, 48/97 и 64/2001), у тачки 3. став 1. одредба под 3. уместо тачке и зареза ставља се зарез и додају речи: „осим за зубно-протетичка помагала и за медицинску рехабилитацију”.

2. Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном листу СРЈ”.

Савезна влада

Е. п. бр. 146
1. августа 2002. године
Београд

Потпредседник
Мирољуб Лабус, с. р.

477.

На основу члана 15. Закона о слободним зонама („Службени лист СРЈ”, бр. 81/94), на предлог Савезног министарства финансија, Савезна влада доноси

РЕШЕЊЕ**О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ ЗА ОСНИВАЊЕ СЛОБОДНЕ ЗОНЕ „ИНЂИЈА” У ИНЂИЈИ**

1. Даје се сагласност а.д. Слободна зона „Инђија” за оснивање Слободне зоне „Инђија”, на локацији која обухвата подручје грађевинског земљишта, на површини од 20 ha 11 a и 60 m², која се одређује катастарским парцелама бр. 7078, 7079, 7080/1, 7080/2, 7080/3, 7080/4, 7085, 7084 и 7089 Катастарске општине Инђија које су повезане у пословну целину просторно ограђену и посебно означену.

2. Слободна зона из тачке 1. овог решења дужна је да почне са радом најдоцније у року од две године од дана доношења овог решења.

3. Ако Слободна зона из тачке 1. овог решења не почне са радом у року из тачке 2. овог решења, ово решење престаје да важи.

4. Ово решење ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у „Службеном листу СРЈ”.

Савезна влада

Е. п. бр. 136
1. августа 2002. године
Београд

Потпредседник
Мирољуб Лабус, с. р.

478.

На основу члана 9. Закона о Савезном буџету за 2002. годину („Службени лист СРЈ”, бр. 3/2002), Савезна влада доноси

РЕШЕЊЕ**О РАСПОРЕДУ СРЕДСТАВА НЕПРОФИТНИМ ИНСТИТУЦИЈАМА, А КОЈА СЕ ОДНОСЕ НА ЗДРАВСТВЕНО ЗБРИЊАВАЊЕ РАЊЕНИКА ИЗ БИВШИХ РЕПУБЛИКА СФРЈ, ПОМОЋ ЗА СОЦИЈАЛНО УГРОЖЕНА ЛИЦА, ПОКРИЊЕ ТРОШКОВА СМЕШТАЈА И ИСХРАНЕ У КОЛЕКТИВНОМ СМЕШТАЈУ И ПОВРАТАК ИЗБЕГЛИХ И РАСЕЉЕНИХ ЛИЦА**

1. Средства за здравствено збрињавање рањеника из бивших република СФРЈ и за помоћ за социјално угрожена лица, покрије трошкова смештаја и исхране у колективном смештају и повратак избеглих и расељених лица утврђена Законом о Савезном буџету за 2002. годину у укупном износу од 144.000.000 динара распоређују се за период јул-септембар 2002. године у износу од укупно 36.000.000 динара, и то:

1) за здравствено збрињавање рањеника из бивших република СФРЈ и помоћ за социјално угрожена лица укупно 23.400.000 динара, и то за следеће намене:

а) за здравствено збрињавање рањеника из бивших република СФРЈ који бораве на територији Савезне Републике Југославије у износу од 11.934.000 динара, од тога:

– за здравствено збрињавање рањеника из бивших република СФРЈ на територији Републике Србије – 11.922.066 динара;

– за здравствено збрињавање рањеника из бивших република СФРЈ на територији Републике Црне Горе – 11.934 динара;

б) Југословенском Црвеном крсту за помоћ социјално угроженим лицима, односно за отварање народних кухиња и др. у износу од 4.446.000 динара;

в) за ортопедска помагала рањеницима из бивших република СФРЈ који бораве на територији Савезне Републике Југославије у износу од 4.212.000 динара;

г) за једнократне новчане помоћи социјално угроженим лицима у износу од 2.808.000 динара;

2) за покрије трошкова смештаја и исхране у колективном смештају и повратак избеглих и расељених лица укупно 12.600.000 динара, и то за следеће намене:

а) за смештај и исхрану породица и лица која су у колективном и приватном смештају у износу од 2.000.000 динара;

б) за набавку робе за породице и лица која су у колективном и приватном смештају у износу од 10.000.000 динара;

в) за зависне трошкове у вези са набавком и дистрибуцијом робе и новчане помоћи у износу од 600.000 динара.

2. Ово решење ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у „Службеном листу СРЈ”.

Савезна влада

Е. п. бр. 142
1. августа 2002. године
Београд

Потпредседник
Мирољуб Лабус, с. р.

479.

На основу члана 7. Закона о Савезном буџету за 2002. годину („Службени лист СРЈ”, број 3/2002), Савезна влада доноси

РЕШЕЊЕ**О РАСПОДЕЛИ СРЕДСТАВА ЗА ФИНАНСИРАЊЕ МЕЂУНАРОДНИХ АКТИВНОСТИ СПОРТСКИХ САВЕЗА САВЕЗНЕ РЕПУБЛИКЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ У ПЕРИОДУ ЈУЛ – СЕПТЕМБАР 2002. ГОДИНЕ**

1. Средства утврђена Законом о Савезном буџету за 2002. годину (економска класификација 481200) за период јул-септембар 2002. године у износу од 26.000.000 динара распоређују се за:

Редни број	Назив	Динара
1	2	3
1	Одбојкашки савез Југославије	3.000.000
2	Кошаркашки савез Југославије	3.000.000
3	Рукометни савез Југославије	3.000.000
4	Ватерполо савез Југославије	5.250.000
5	Стрељачки савез Југославије	600.000
6	Веслачки савез Југославије	600.000
7	Стонотениски савез Југославије	450.000
8	Атлетски савез Југославије	575.000
9	Шаховски савез Југославије	337.500
10	Кајакашки савез Југославије	337.500
11	Боксерски савез Југославије	250.000
12	Пливачки савез Југославије	225.000
13	Рвачки савез Југославије	325.000
14	Џудо савез Југославије	225.000
15	Гимнастички савез Југославије	62.500
16	Савез за скокове у воду Југославије	62.500
17	Мачевалски савез Југославије	62.500
18	Хокеј на трави савез Југославије	50.000
19	Једриличарски савез Југославије	50.000
20	Тениски савез Југославије	125.000
21	Рагби савез Југославије	137.500
22	Стреличарски савез Југославије	37.500
23	Хокеј на леду савез Југославије	225.000
24	Коњички савез Југославије	100.000
25	Југословенску триатлонску Унију	140.000
26	Дизање тегова савез Југославије	60.000
27	Теквондо савез Југославије	57.500
28	Смучарски савез Југославије	57.500
29	Савез клизачких спортова Југославије	57.500
30	Боб савез Југославије	57.500
31	Сноуборд савез Југославије	30.000
32	Санкашки савез Југославије	20.000
33	Бичклистички савез Југославије	275.000
34	Бејзбол савез Југославије	10.000
35	Бадминтон савез Југославије	20.000
36	Ваздухопловни савез Југославије	225.000
37	Кик бокс савез Југославије	225.000
38	Карате спортове у Југославији	250.000
39	Куглашки савез Југославије	225.000
40	Планинарски савез Југославије	112.500
41	Ауто мото савез Југославије	137.500
42	Самбо федерацију Југославије	57.500
43	Бриџ лигу Југославије	25.000
44	Боди болдинг савез Југославије	37.500
45	Савез за спортски плес Југославије	25.000
46	Савез за подводне активности	50.000
47	Савез за оријентациони спорт Југославије	25.000
48	Аикидо спортове Југославије	20.000
49	Ронилачки савез Југославије	20.000
50	Нунчаку савез Југославије	20.000
51	Савез за стрељаштво летећих мета	20.000
52	Кунг-фу савез Југославије	20.000

1	2	3
53	Кендо савез Југославије	20.000
54	Савез спортова Југославије	20.000
55	Риболовни савез Југославије	70.000
56	Цет-ски савез Југославије	75.000
57	Савез радио-аматера	10.000
58	Савез новинара Југославије	10.000
59	Боћарски савез Југославије	10.000
60	Алпинистичко спортско-пењачку федерацију Југославије	7.500
61	Пеинтбол савез Југославије	7.500
62	Југословенски олимпијски комитет	1.125.000
63	Универзитетски савез Југославије	300.000
64	Параолимпијски комитет	100.000
65	Савез глувих Југославије	57.500
66	Савез слепих Југославије	57.500
67	Савез „Спорт за све“ Југославије	62.500
68	Међуопштинске омладинске спортске игре	125.000
69	Акција „Лопте у школе деца нас моле“	325.000
70	Средства резерви	2.250.000
	Укупно:	26.000.000

2. Ово решење ће извршавати Савезни секретаријат за спорт и омладину.

3. Ово решење ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у „Службеном листу СРЈ“.

Савезна влада

Е.П. бр. 148
1. августа 2002. године
Београд

Потпредседник
Мирољуб Лабус, с. р.

480.

На основу члана 4. став 1. и члана 11. Закона о стандардизацији („Службени лист СРЈ”, бр. 30/96, 59/98 и 70/2001), директор Савезног завода за стандардизацију прописује

П РА В И Л Н И К

О ПРЕСТАНКУ ВАЖЕЊА ПРАВИЛНИКА О ЈУГОСЛОВЕНСКОМ СТАНДАРДУ ЗА КУХИЊСКУ СО И СО ЗА ПРЕХРАМБЕНУ ИНДУСТРИЈУ

Члан 1.

Правилник о југословенском стандарду за кухињску со и со за прехранбену индустрију („Службени лист СРЈ”, бр. 32/95 и 43/95), престаје да важи

Члан 2.

Овај правилник ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном листу СРЈ“.

Р. бр. 5/2-01-1/48
29. јула 2002. године
Београд

Директор
Савезног завода за стандардизацију
Бранко Мијовић, с. р.

481.

Савезни уставни суд, на седници одржаној 26. јула 2002. године, размотрио је уставне жалбе Будишин Душана, Голубовић Душана, Добросављевић Владимира, др Љубише Ђоковића, Илић Душана, Јовичић Владана, Јочић Драгана, Лемајић Ненада, Маршићанин Драгана, Мацаревић Петра, Мијајловић Слађана, Милошевић Радмиле, Михајлов Дејана, Наумов Радомира, Николић М. Зорана, Павићевић Василија, Продановић Милутина, Стојановић Светлана, Томашевић Вукосава, Чуквас Ђорђа и Шормаз Драгана од 17. јуна 2002. године, и, на основу одредби члана 124. став 1. тачка б) и члана 128. Устава СРЈ и чл. 39. став 1. и члана 76. Закона о Савезном уставном суду („Службени лист СРЈ”, бр. 36/92), донео је

О Д Л У К У

1. Уважавају се жалбе Будишин Душана, Голубовић Душана, Добросављевић Владимира, др Љубише Ђоковића, Илић Душана, Јовичић Владана, Јочић Драгана, Лемајић Ненада, Маршићанин Драгана, Мацаревић Петра, Мијајловић Слађана, Милошевић Радмиле, Михајлов Дејана, Наумов Радомира, Николић М. Зорана, Павићевић Василија, Продановић Милутина,

Стојановић Светлане, Томашевић Вукосава, Чуквас Ђорђа и Шормаз Драгана.

2. Поништава се акт – Извештај Административног одбора Народне скупштине Републике Србије 28 број 118-1416/02 и 118-1417/02 од 11. јуна 2002. године.

3. Одређује се враћање одузетих посланичких мандата подносиоцима уставних жалби.

О б р а з л о ж е њ е

1. Будишин Душан, Голубовић Душан, Добросављевић Владимир, др Љубиша Ђоковић, Илић Душан, Јовичић Владан, Јочић Драган, Лемајић Ненад, Маршићанин Драган, Мацаревић Петар, Мијајловић Слађан, Милошевић Радмила, Михајлов Дејан, Наумов Радомир, Николић М. Зоран, Павићевић Василије, Продановић Милутин, Стојановић Светлана, Томашевић Вукосава, Чуквас Ђорђе и Шормаз Драган, поднели су уставне жалбе против Извештаја Административног одбора Народне скупштине Републике Србије, 28 број 118-1416/02 и 118-1417/02, од 11. јуна 2002. године, којим је утврђено да је престанком чланства наведених народних посланика у Народној скупштини Републике Србије, изабраних на изборној листи Демократске опозиције Србије – др Војислав Коштуница, наступио случај из члана 88. став 1. тачка 1) Закона о избору народних посланика, у коме се предвиђа престанак чланства у коалицији народних посланика, као један од разлога за престанак мандата пре истека времена на које су изабрани и предложено Народној скупштини да, у смислу члана 88. ст. 2. и 3. истог Закона, констатује престанак њихових посланичких мандата, што је она и учинила на седници одржаној 12. јуна 2002. године.

Подносиоци уставних жалби сматрају да је акт Административног одбора Народне скупштине Републике Србије садржан у његовом Извештају од 11. јуна 2002. године, којим се утврђује престанак мандата наведених народних посланика супротан: Закону о избору народних посланика (члан 88); Споразуму одређених политичких странака о заједничком предлагању изборне листе за избор народних посланика у Народној скупштини Републике Србије, за изборе расписане за 23. децембар 2000. године (у даљем тексту: Споразум од 28. новембра 2000. године) и Коалиционом споразуму тих странака од 28. новембра 2000. године.

Наведена констатација важи и за последични акт Народне скупштине којим се констатује престанак мандата народним посланицима, од 12. јуна 2000. године.

Незаконитим одузимање мандата народним посланицима појединачним актом Административног одбора и наведеном констатацијом Народне скупштине, према мишљењу подносиоца уставне жалбе, повређено је бирачко право, које је загарантовано одредбом члана 34. Устава СРЈ.

Према њиховом мишљењу, повредом пасивног бирачког права онемогуђено је представљање грађана, дакле, повредом пасивног бирачког права повређено је и активно бирачко право.

2. Уставне жалбе су поднете појединачно, као индивидуални акти, са идентичном садржином и истом документацијом. Суд је одлучио да их споји, води јединствен поступак и донесе једну одлуку.

3. У смислу члана 26. Закона о Савезном уставном суду („Службени лист СРЈ”, бр. 36/92) Суд је наведену уставну жалбу доставио 20. јуна 2002. године на одговор Административном одбору и Народној скупштини Републике Србије.

Поступајући по захтеву Савезног уставног суда, Административни одбор је 9. јула 2002. године доставио свој одговор, у коме је, поред осталог, навео да против наведених аката уставна жалба није дозвољена, односно да Савезни уставни суд није надлежан да поступа по овој жалби, јер по Уставу Савезне Републике Југославије, члан 128, Савезни уставни суд одлучује о уставној жалби кад није обезбеђена друга правна заштита, што је разрађено у чл. 37. до 39. Закона о Савезном уставном суду.

Питања избора народних посланика у Народну скупштину Републике Србије, укључујући и питања расподеле мандата са изборне листе, трајања и престанка мандата, доделе мандата другим посланицима и друга повезана питања у целини су регулисана Законом о избору народних посланика Републике Србије. Тако, члан 1. овог закона изричито утврђује да се законом уређује избор и престанак мандата посланика Народне скупштине Републике Србије.

Законом о избору народних посланика предвиђена је заштита изборног права свих учесника у изборном поступку. По Закону, правна заштита се остварује пред Републичком изборном комисијом и Врховним судом Србије (глава IX Закона). Надлежност Републичке изборне комисије и Врховног суда Србије искључује надлежност Савезног уставног суда да поступа по уставној жалби. С обзиром да је предвиђен други пут правне заштите уставна жалба није дозвољена.

Уставна жалба Савезном уставном суду не би била дозвољена и Савезни уставни суд не би био надлежан и да Законом о избору народних посланика није предвиђена посебна заштита.

По Закону о поступку пред Уставним судом и правним дејствима његових одлука („Службени гласник Републике Србије”, бр. 32/91) посебно је предвиђена надлежност Уставног суда Републике Србије, и правила поступка, за изборне спорове за које нису надлежни судови или други државни органи.

Изборни спор је спор за заштиту изборног права. По Закону о поступку пред Уставним судом и правним дејствима његових одлука, члан 31, поступак може покренути сваки бирач, кандидат за председника Републике, кандидат за народног посланика, подносилац изборне листе.

Сами подносиоци уставних жалби тврде да им је повређено бирачко право, па сходно наведеним правилима Закона о поступку пред Уставним судом и правним дејствима његових одлука заштиту могу остварити пред Уставним судом Републике Србије, ако је не могу остварити пред судом или другим државним органом. Изричито предвиђена надлежност Уставног суда Републике Србије искључује надлежност Савезног уставног суда да поступа по уставној жалби.

Како у конкретним случајевима уставна жалба није могућа, јер заинтересована лица могу остварити правну заштиту пред надлежним органима, Административни одбор је предложио да Савезни уставни суд, без изјашњавања у меритуму, уставне жалбе одбаца.

4. Одредбом члана 8. Устава СРЈ утврђено је да у Савезној Републици Југославији власт припада грађанима и да грађани врше власт непосредно и преко слободно изабраних представника.

Одредбом члана 9. Устава СРЈ утврђено је да је Савезна Република Југославија заснована на владавини права и да њени закони морају бити сагласни са Уставом.

Одредбом члана 26. Устава СРЈ утврђено је да свако има право на једнаку заштиту својих права у законом утврђеном поступку и да се сваком јамчи право на жалбу или друго правно средство против одлуке којом се решава о његовом праву или на закону заснованом интересу.

У Одељку II Устава СРЈ о слободама, правима и дужностима човека и грађанина, одредбом члана 34. Устава СРЈ утврђено је да југословенски држављанин који је навршио 18 година живота има право да бира и да буде биран у државне органе, а одредбом члана 67. да се слобода и права човека и грађанина остварују, а дужности испуњавају на основу Устава. Законом се може прописати начин остваривања појединих слобода и права човека и грађанина кад је то Уставом предвиђено или кад је то неопходно за њихово остваривање. Злоупотреба слобода и права човека и грађанина противустварна је и кажњива. Слободе и права призната и зајамчена овим уставом уживају судску заштиту.

Одредбом члана 124. став 1. тачка 6) Устава СРЈ утврђено је да Савезни уставни суд одлучује о уставним жалбама због повреде појединачним актом или радњом слобода и права човека и грађанина утврђених тим уставом, а одредбом члана 128. да Савезни уставни суд одлучује о уставној жалби кад није обезбеђена друга правна заштита.

Одредбом члана 125. став 1. тачка 7) Устава Републике Србије утврђено је да Уставни суд одлучује о изборним споровима који нису у надлежности судова или других државних органа.

Законом о избору народних посланика („Службени гласник РС”, бр. 35/2000) прописана је заштита изборног права у току избора у Републици Србији.

Према одредби члана 7. тог закона прописано је да заштиту изборног права обезбеђују „Републичка изборна комисија, Врховни суд Србије и надлежни судови”. Одредба члана 9. тог закона има интерпретативни карактер. Њоме је прописано да изборно право, у смислу тог закона, „обухвата право грађана да на начин и по поступку који је утврђен овим законом: бирају и буду бирани, кандидују и буду кандидовани, одлучују о предложеним кандидатима и изборним листама; да кандидатима јавно постављају питања, да буду правовремено, истинито, потпуно и објективно обавештени о програмима и активностима подносилаца изборних листа и о кандидатима са тих листа, као и да располажу другим правима која су предвиђена овим законом”.

Наведеним законом прописан је следећи поступак за заштиту изборног права у току избора:

Сваки бирач, кандидат за посланика и подносилац изборне листе има право на заштиту изборног права, по поступку утврђеном овим законом (члан 94); сваки бирач, кандидат и подносилац изборне листе има право да поднесе приговор Републичкој изборној комисији због повреде изборног права у току избора или неправилности у поступку предлагања односно избора. Приговор против одлуке, радње или пропуста бирачког одбора подноси се Републичкој изборној комисији у року од 24 часа од часа кад је донета одлука односно извршена радња коју подносилац приговара сматра неправилном, односно од часа када је учињен

пропуст (члан 95); Републичка изборна комисија доноси решење у року од 48 часова од часа пријема приговора и доставља га подносиоцу приговора. Ако Републичка изборна комисија усвоји приговор, поништиће одлуку или радњу. Ако Републичка изборна комисија по приговору не донесе решење о роковима предвиђеним овим законом, сматраће се да је приговор усвојен (члан 96). Против решења Републичке изборне комисије, којим је одбачен или одбијен приговор, може се изјавити жалба Врховном суду Србије. Жалба се подноси преко Републичке изборне комисије у року од 48 часова од пријема решења. Републичка изборна комисија дужна је да у року од 24 часа од пријема жалбе достави Врховном суду Србије приговор и све потребне списе. Врховни суд Србије одлучује по жалби сходном примененом одредаба закона којим се уређује поступак у управним споровима. Одлука по жалби донеће се најкасније у року од 48 часова од пријема жалбе са списима. Одлука донета у поступку по жалби је правоснажна и против ње се не могу поднети захтев за ванредно преиспитивање судске одлуке, нити захтев за понављање поступка, предвиђени Законом о управним споровима. Ако суд усвоји жалбу, одговарајућа изборна радња, односно избори поновиће се најдоцније за десет дана (члан 97).

Законом о управним споровима („Службени лист СРЈ”, бр. 46/96) прописано је да у управним споровима судови одлучују о законитости аката којима државни органи и предузећа или друге организације које врше јавна овлашћења решавају о правима или обавезама физичких лица, правних лица или других странака у појединачним управним стварима (члан 1), као и да се управни спор може водити само против управног акта (члан 6. став 1).

Одредбом члана 9. Закона о управним споровима прописано је да се управни спор не може водити против аката донетих у стварима о којима непосредно на основу уставних овлашћења одлучује Савезна скупштина, председник Републике, скупштине републике чланице или председник републике чланице (став 1. тачка 3).

Према тој одредби управни спор се не може водити ни против аката: донесених у стварима у којима је судска заштита обезбеђена ван управног спора и у стварима у којима се по изричитој одредби закона не може водити управни спор.

Према Закону о поступку пред Уставним судом и правном дејству његових одлука („Службени гласник Републике Србије”, бр. 32/91), захтев за одлучивање о изборном спору који није у надлежности судова или других државних органа може поднети: сваки бирач; кандидат за председника Републике, посланика, односно одборника и подносилац предлога кандидата. Захтев садржи разлоге и доказе због којих се тражи одлучивање о изборном спору. Захтев се може поднети најкасније у року од петнаест дана од дана окончања изборног поступка који се оспорава (члан 31). Уставни суд доставља један примерак поднетог захтева за одлучивање о изборном спору органу за спровођење избора у вези са чијом активношћу се изборни спор покреће, са налогом да у одређеном року достави одговор и потребне изборне акте, односно документацију (члан 32). Ако је неправилност у изборном поступку доказана, а имала је битан утицај на изборни резултат, Уставни суд одлуком поништава цео изборни поступак или делове тог поступка, који се морају тачно означити. У случају из става 1. овог члана цео изборни поступак или делови тог поступка поновиће се у року од 10 дана од дана достављања одлуке Уставног суда надлежном органу (члан 33).

5. Из наведених уставних и законских одредаба произлази да је Савезни уставни суд надлежан за одлучивање о наведеним уставним жалбама, јер су за то испуњени сви услови утврђени Уставом СРЈ.

У конкретном уставно-правном спору ради се несумњиво о заштити Уставом СРЈ утврђеном изборног права човека и грађанина које има југословенско држављанство и који је навршио 18 година живота (члан 34. Устава СРЈ). Нема сумње да одредба члана 34. Устава СРЈ јамчи бирачко право (активно и пасивно) пунолетном југословенском држављанину у државне органе СРЈ, као и у органе република чланица. Уставне жалбе су уложене против појединачног акта, односно радње, а важећим правним системом у Републици Србији правна заштита наведеног уставног права није обезбеђена (члан 128. Устава СРЈ).

Наиме, након завршетка изборног поступка, расподеле и верификације мандата, остварена права могу престати само у случајевима и на начин прописан у члану 88. Закона о избору народних посланика (престанак мандата, поновни избори и попуњавање упражњених посланичких места).

Отуда, дакле, престанак мандата народних посланика је одвојено питање од питања спорова у изборном процесу. Када је реч о заштити права које је стечено, које се актима државних органа применом права одузима, не може се радити о изборном спору, већ о посебном праву стеченом у изборном поступку.

Према оцени Савезног уставног суда, уставном жалбом се захтева заштита пасивног изборног права која није предвиђена

прописаним поступком правне заштите изборног права у Закону о избору народних посланика (члан 7. и чл. 94–97). Тим поступком није обухваћена и заштита права посланика у току трајања мандата изабраног посланика. Прописани поступак односи се само на радње и поступке до избора народних посланика. То произлази из наведених одредаба, према којима подносиоци приговора Републичкој изборној комисији, односно жалбе Врховном суду Србије, могу бити само следећи искључиво и таксативно наведени субјекти заштите изборног права: бирач, кандидат и подносилац изборне листе. Дакле, према оцени Савезног уставног суда, Закон о избору народних посланика не садржи одредбе о заштити оствареног изборног права, већ предвиђа надлежност и поступак рада и одлучивања органа у току избора. Према тим одредбама предвиђена је заштита само појединачних учесника у изборном поступку и то пред Републичком изборном комисијом (која одлучује по приговору против одлуке, радње или пропуста бирачког одбора) и пред Врховним судом Србије (који одлучује у управном поступку по жалби против решења Републичке изборне комисије). Такође, према оцени Савезног уставног суда, за заштиту наведеног изборног права није надлежан Врховни суд Србије, ни у евентуалном управном спору, јер Извештај Административног одбора, коме није претходио управни поступак, нема обележја законског управног акта у смислу прописа чл. 6. и 7. Закона о управним споровима. Наиме, према одредби члана 6. Закона о управним споровима, управни спор се може водити само против управног акта, а то је „акт којим државни орган и предузеће или друга организација у вршењу јавних овлашћења решава о утврђеном праву или обавези физичког лица или правног лица или друге странке у управној ствари“. Оспорени Извештај представља посебан акт, са значајним правно-политичким последицама, којим се само констатују законом прописана стања, односно случајеви када посланику, применом законом прописане императивне норме, на основу неспорних чињеница, престаје мандат народног посланика. С обзиром да оспорени Извештај Административног одбора нема наведене карактеристике управног акта, против таквог акта не може се поднети тужба Врховном суду Србије, тј. не може се водити управни спор. Такав став произлази и из досадашњих одлука Врховног суда Србије у којима је изричито наведено да извештаји Административног одбора Народне скупштине Републике Србије о престанку посланичког мандата, немају карактер управног акта у смислу наведене одредбе Закона о управним споровима, те се његова законитост не може испитивати у управном спору (Решење У бр. 2229/01 и др.).

У питању је, дакле, ван сваке сумње, правна празнина, јер је законодавац пропустио да пропише правну заштиту стеченог изборног права у случају престанка мандата код одређеног органа (Републичке изборне комисије, Врховног суда Србије или неког другог органа).

С обзиром да у овој ствари народном посланику није прописана правна заштита за случај када му престаје мандат због престанка чланства у политичкој странци, односно коалицији, управо стога то право се може заштитити, односно остварити уставном жалбом код Савезног уставног суда, јер против таквих поступака и радњи не може се уложити ни жалба ни тужба Врховном суду Србије, тј. не може се покренути ни управни поступак ни управни спор, нити, пак, применом члана 125. став 1. тачка 7) Устава Републике Србије, тражити правна заштита код Уставног суда Републике Србије.

У конкретном случају, захтева се заштита Уставом утврђеног изборног права у току трајања мандата, у складу са законом, изабраних посланика, што, према оцени Савезног уставног суда, након завршетка тог изборног процеса, не представља изборни спор, за који би на основу наведених одредаба Устава Републике Србије и Закона о поступку пред Уставним судом, евентуално био надлежан Уставни суд Србије.

Наиме, према изричитој законској одредби, захтев Уставном суду Србије за одлучивање о изборном спору који није у надлежности судова или других државних органа може поднети сваки бирач, кандидат за председника републике, посланика, односно одборника и подносилац предлога кандидата, али не и пуноважно изабрани посланик у случају одлучивања о превременом престанку посланичког мандата. Дакле, из изнетог произлази да ни Уставни суд Србије није надлежан за заштиту наведеног изборног права у тзв. постизборном спору, што несумњиво произлази и из става тог суда (израженог у Решењу I У број 124/99, од 2. марта 2000. године), према коме изборни спор не обухвата акте и радње после легално објављеног избора, тј. акте који се односе на престанак посланичког мандата.

С обзиром да поводом наведене уставне жалбе, није обезбеђена правна заштита ни пред Републичком изборном комисијом, ни пред Врховним судом Србије, а ни и пред Уставним судом Србије или другим органом, Савезни уставни суд је заузео став да је надлежан за одлучивање у овом уставно-правном спору.

6. Одредбом члана 88. став 1. тачка 1) Закона о избору народних посланика прописано је да народном посланику престаје мандат пре времена на које је изабран ако му престане чланство у политичкој странци или коалицији, на чијој изборној листи је изабран за посланика.

Према оцени Савезног уставног суда, Извештај Административног одбора није у складу са важећим законом о избору народних посланика. Свој став Суд заснива на следећем образложењу:

Полазећи од образложења захтева Коалиције ДОС, Административни одбор Народне скупштине прихватио је у суштини тумачење Закона о избору народних посланика према коме су народни посланици и сви кандидати за народне посланике на заједничкој изборној листи Коалиције ДОС – постали чланови коалиције директно, као физичка лица, чином кандидовања односно давања мандата.

Коалицију ДОС сачињавају осамнаест политичких странака и коалиција – које су своје називе унеле и у званичан назив Коалиције ДОС. Коалиција ДОС може да има, али није утврђено да има, правни субјективитет тј. да је правно лице. Она није регистрована као политичка организација ни у Савезном министарству правде, ни у Министарству правде Републике Србије. Политичке странке и коалиције које сачињавају Коалицију ДОС задржале су тако пун правни субјективитет. Њихова унутрашња организација и правила која уређују ту организацију и њихов правни субјективитет нису ограничени ни Споразумом од 28. новембра 2000. године, ни Коалиционим споразумом. Оне су наставиле да својим правилима уређују начин стицања чланства, обавезе чланова, престанак чланства и разлоге за искључење из чланства.

Имаоци права и обавеза, субјекти права и обавеза које произлазе из Споразума од 28. новембра 2000. године и Коалиционог споразума јесу политичке странке и коалиције које су потписале Споразум од 28. новембра 2000. године и Коалициони споразум, а не грађани као посланички кандидати који се налазе на заједничкој изборној листи Коалиције ДОС. Стога чланство у Коалицији ДОС може народном посланику или кандидату на изборној листи престати само услед престанка чланства у политичкој странци која је у саставу Коалиције, јер Коалиционим споразумом није предвиђена могућност искључења странке из Коалиције ДОС.

Коалициони споразум упућује на разлоге за престанак мандата народног посланика пре времена на које је изабран и последице које услед тога настају (члан 6. Коалиционог споразума). Коалициони споразум није предвидео никакве нове разлоге за престанак мандата који нису садржани у Закону о избору народних посланика, поготово не могућност искључења народног посланика из коалиције и то због „несавесног обављања функције народног посланика“. Који посланички кандидат има мандат посланика који је престао пре времена, одлучује странка на чијој квоти је био посланик коме је мандат престао; Председништво Коалиције ДОС стиче право да одлучује о додели мандата само, једино и искључиво ако више нема посланичких кандидата из политичке странке из које је посланик коме је престао мандат.

Административни одбор сматра да Коалиција ДОС представља коалицију коју чине посланички кандидати – грађани који се налазе на њеној заједничкој изборној листи, што нема упориште ни у једном пропису, ни у Споразуму од 28. новембра 2000. године, ни у Коалиционом споразуму. Тиме је Административни одбор незаконито негирао правни субјективитет странака и коалиција које чине Коалицију ДОС. Полазећи од схватања Коалиције ДОС као коалиције физичких лица, а не као коалиције странака и коалиција, Административни одбор је погрешно протумачио члан 88. став 1. тачку 1) Закона о избору народних посланика и извео погрешан закључак да народном посланику може престати мандат директним искључењем из Коалиције ДОС „због несавесног обављања дужности народног посланика“. Посланички мандат може пре истека времена престати посредно, искључењем из политичке странке којој посланик припада (за шта је само политичка странка овлашћена) или искључењем политичке странке којој посланик припада из коалиције, што произлази из одредбе члана 88. става 1. тачке 1) Закона о избору народних посланика. Међутим, искључење странке из Коалиције ДОС није могуће ни по Споразуму, од 28. новембра 2000. године, ни по Коалиционом споразуму.

Према оцени Суда, Уставом утврђено изборно право је таквог значаја да се не може санкционисати превременим престанком мандата. У Уставу СРЈ нема правног основа да се због повреде скупштинске дисциплине, односно због евентуалног „несавесног обављања посланичке функције“ ограничава или ускраћује тако важно уставно право, од кога зависи остваривање начела да „грађани врше власт непосредно и преко слободно изабраних представника“ (члан 8. Устава СРЈ).

Административни одбор је погрешно узео да је Председништво ДОС-а надлежно за искључење народних посланика из Коалиције ДОС, уместо да, као према Закону о избору народних посланика, за искључење народног посланика из чланства поли-

тичке странке буде овлашћена политичка странка чији је члан народни посланик, чиме народни посланик истовремено бива и искључен из Коалиције ДОС, што даље проузрокује и престанак његовог мандата као посланика (то произлази и из члана 6. став 1. Коалиционог споразума). Само политичка странка може несавесно обављање дужности народног посланика предвидети као разлог због кога се њен члан искључује из странке и потом му, сходно члану 88. ставу 1. тачки 1) Закона о избору народних посланика, престаје мандат народног посланика пре времена на које је изабран.

Закон о избору народних посланика набраја разлоге због којих поједином народном посланику може престати мандат пре времена на које је изабран. Разлози су: престанак чланства у политичкој странци или коалицији на чијој изборној листи је изабран за посланика, подношење оставке, правноснажна судска осуда на казну затвора безусловно у трајању од најмање шест месеци, правноснажна судска одлука о лишењу пословне способности, преузимање посла или функције који су, према Закону о избору народних посланика, неспојиви са функцијом посланика, губљење држављанства, престанак пребивалишта на територији Републике Србије, смрт посланика, брисање из регистра код надлежног органа политичке странке, односно друге политичке организације на чијој изборној листи је посланик изабран (члан 88. став 1. Закона о избору народних посланика). Закон не набраја само један разлог, јер је уставноправне природе и јер због њега мандат престаје свима а не само појединим народним посланицима (реч је о распуштању Народне скупштине).

Посланику мандат престаје по сили закона, даном наступања случаја који је разлог за престанак мандата, а Народна скупштина на првој наредној седници после пријема обавештења о разлозима за престанак мандата посланика констатује дан кад је посланику престао мандат (члан 88. ст. 2. и 3. Закона о избору народних посланика).

7. На основу изнетог, Суд је оценио да је Извештај Административног одбора, 28 број 118-1416/02 и 118-1417/02 од 11. јуна којим се утврђује престанак мандата наведеним народним посланицима супротан Закону о избору народних посланика, чиме је подносиоцима жалби повређено Уставом СРЈ утврђено право.

Имајући у виду изнето, Савезни уставни суд је одлучио да поништи наведени Извештај Административног одбора.

Последице поништења наведеног Извештаја односе се и на Констатацију Народне скупштине о престанку мандата народним посланицима 01 број 118-1416/02 и 118-1417/02 од 12. јуна 2002. године, што у складу са одредбом члана 39. став 1. и члана 76. Закона о Савезном уставном суду, повлачи враћање посланичких мандата подносиоцима уставних жалби чиме се уклањају последице које су из наведених појединачних аката произашле.

Доношењем ове Одлуке, која је општеобавезна и извршна, захтеви подносилаца уставних жалби да Суд нареди обуставу изреша оспорених појединачних аката и радњи, поводом којих су поднете уставне жалбе, остаје без основаних разлога.

Савезни уставни суд донео је ову одлуку у саставу: в.д. председника Савезног уставног суда др Момчило Грубач, и судије – Милорад Гогић, мр Миломир Јаковљевић, Веселин Лекић и Александар Симић.

Уж. број 25/2002
26. јула 2002. године
Београд

В.д. председника
Савезног уставног суда
др Момчило Грубач, с. р.

482.

ОДЛУКА

О ОЦЕЊИВАЊУ УСТАВНОСТИ ОДЛУКЕ ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ 05 БРОЈ 713-3796/2002 ОД 27. МАРТА 2002. ГОДИНЕ

1. Савезни уставни суд, на основу одредбе члана 15. став 1. Пословника Савезног уставног суда („Службени лист СРЈ”, бр. 14/93 и 25/95), утврдио је да је предлогом Социјалистичке партије Србије из Београда и Патриотског савеза Југославије из Београда, од 1. априла 2002. године, покренут поступак за оцењивање уставности Одлуке Владе Републике Србије, 05 број 713-3796/2002 од 27. марта 2002. године („Службени гласник Републике Србије”, бр. 14/2002).

Суд је, на основу члана 14. Пословника Савезног уставног суда, одлучио да се иницијатива за покретање поступка за оцењивање уставности исте Одлуке, подносиоца Ратомира Војводића, адвоката из Београда, споји са датим предлозима ради вођења јединственог поступка и доношења једне одлуке.

2. У датим предлозима и иницијативи, у суштини, наведено је да оспорена одлука није сагласна са Уставом СРЈ из разлога због

којих је Савезни уставни суд утврдио да није сагласна са Уставом СРЈ ни Одлука Владе Републике Србије, 05 број 713-6483/2001 од 28. јуна 2001. године, јер су те одлуке донете, малтене у идентичном тексту.

Социјалистичка партија Србије из Београда посебно је поднела захтев за примену члана 132. Устава СРЈ до доношења одлуке Суда о уставности оспореног општег акта.

3. Оспореном одлуком Влада Републике Србије прописала је да ће у извршавању обавеза и општеприхваћених правила међународног права о раду Међународног суда за кривично гоњење особа одговорних за тешке повреде међународног хуманитарног права почињене на подручју бивше Југославије од 1991. године, органи Републике Србије поступати по процедури која је одређена Статутом и Правилником о поступку и доказима тог суда; да ће се оспорена одлука примењивати до доношења закона; да даном ступања на снагу наведене одлуке престаје да важи Одлука 05 број 713-6483/2001 од 28. јуна 2001. године, објављена у „Службеном гласнику Републике Србије”, број 37/2001 и да оспорена одлука ступа на снагу даном објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије”.

4. Савезни уставни суд, поред наведеног, утврдио је следеће ствари релевантно за доношење одлуке: Одлуком III У број 139/01, 151/01, 154/01, 168/01 и 242/01 од 26. марта 2002. године, објављеном у „Службеном листу СРЈ”, број 19/2002, Савезни уставни суд утврдио је да Одлука Владе Републике Србије, 05 број 713-6483/2001 од 28. јуна 2001. године („Службени гласник РС”, број 37/2001), није сагласна са Уставом СРЈ и Законом о кривичном поступку („Службени лист СФРЈ”, бр. 4/77, 14/85, 74/87, 57/89, 3/90 и „Службени лист СРЈ”, бр. 27/92 и 24/94); да је том одлуком Влада Републике Србије уредила исто питање на идентичан начин као и Одлуком 05 број 713-3796/2002 од 27. марта 2002. године, осим што је овој одлуци, чланом 2, прописан темпорални карактер тј. да ће се она примењивати до доношења закона; да је Влада Републике Србије дала одговор на тај предлог о покретању поступка за оцењивање уставности и законитости Одлуке Владе Републике Србије за коју је Савезни уставни суд утврдио да није сагласна са Уставом СРЈ и савезним законом; и да је, на основу члана 41. Закона о сарадњи Савезне Републике Југославије са Међународним трибуналом за кривично гоњење лица одговорних за тешка кршења међународног хуманитарног права почињена на територији бивше Југославије од 1991. године, тај закон ступио на снагу 12. априла 2002. године, чиме је, тог дана, оспорена одлука престала да важи.

5. Савезни уставни суд, полазећи од наведеног, као и одредбе члана 124. став 2. Устава СРЈ, којом је утврђено да Савезни уставни суд може одлучивати о уставности и законитости аката који су престали да важе, ако од престанка важења до покретања поступка није протекло више од једне године, оценио је да су се стекли услови да утврди да оспорена одлука, у време свог важења, није била сагласна са Уставом СРЈ, из истих разлога датих за Одлуку Суда III У број 139/01, 151/01, 154/01, 168/01 и 242/01 од 26. марта 2002. године, а који су објављени у „Службеном листу СРЈ”, број 19/2002. Будући да су ти разлози доступни учесницима у поступку, као и свим заинтересованим лицима, то је Суд одлучио да се, ради економичности поступка, ти разлози не понављају.

Даном објављивања ове одлуке у „Службеном листу СРЈ” стичу се Уставом СРЈ и Законом о Савезном уставном суду прописани правни основи за обуставу извршења појединачних аката и радњи предузетих на основу оспорене одлуке, као и за понављање поступка против коначних или правноснажних појединачних аката, па је захтев за примену члана 132. Устава СРЈ, беспредметан.

6. Савезни уставни суд, на основу одредбе члана 124. став 2. Устава СРЈ и члана 68. став 1. тачка 2) Закона о Савезном уставном суду („Службени лист СРЈ”, број 36/92), на седници одржаној 25. јуна 2002. године, донео је

Одлуку

Утврђује се да Одлука Владе Републике Србије, 05 број 713-3796/2002 од 27. марта 2002. године („Службени гласник РС”, број 14/2002) у време важења није била сагласна са Уставом СРЈ.

Савезни уставни суд донео је ову одлуку у саставу судија: Милорад Гогић, мр Миломир Јаковљевић, Веселин Лекић и Александар Симић.

III У бр. 65/2002, 66/2002
и 67/2002
25. јуна 2002. године
Београд

В.д. председника
Савезног уставног суда
судија, др Момчило Грубач, с. р.

483.

ОДЛУКА**О ОЦЕЊИВАЊУ САГЛАСНОСТИ ОДРЕДБЕ ЧЛАНА 2. СТАВ 1. ТАЧКА 9) ЗАКОНА О МЕРАМА ЗА ОТКЛАЊАЊЕ И УБЛАЖАВАЊЕ ПОСЛЕДИЦА ПРИМЕНЕ САНКЦИЈА МЕЂУНАРОДНИХ ОРГАНИЗАЦИЈА СА УСТАВОМ СРЈ**

1. Предлогом А.Д. за осигурање „Стари град” из Ковина, кога заступа Зоран М. Живановић, адвокат из Београда, покренут је поступак за оцењивање сагласности одредбе члана 2. став 1. тачка 9) Закона о мерама за отклањање и ублажавање последица примене санкција међународних организација („Службени гласник РС”, бр. 46/92 и 7/95) са Уставом СРЈ. Подносилац предлога сматра да су оспореним законом уређени односи за чије уређивање је, према одредбама члана 77. тач. 2) и 5) Устава СРЈ, надлежна савезна држава.

Савезни уставни суд доставио је предлог на одговор Народној скупштини Републике Србије. Доносилац оспореног акта није доставио одговор у остављеном року.

2. Оспореном одредбом прописано је да ради отклањања, односно ублажавања последица изазваних применом санкција међународних организација према Савезној Републици Југославији, односно Републици Србији, Влада Републике Србије може, док последице таквих мера трају, прописати мере ограничења коришћења дела средстава правних и физичких лица за одређене намене. Одредбом става 2. тог члана прописано је да Влада Републике Србије предузима те мере ако такве мере нису предузеле надлежни органи Савезне Републике Југославије.

3. Надлежност Савезне Републике Југославије утврђена је одредбама члана 77. и другим одредбама Устава СРЈ. Тим и другим одредбама Устава СРЈ није утврђена могућност да република чланица уређује односе из надлежности савезне државе, па и онда када савезна држава те односе није уредила. Одредбом члана 79. Устава СРЈ, међутим, утврђена је могућност да Савезна скупштина, на заједнички предлог република чланица, савезним законом, може уредити и друга питања која нису у надлежности Савезне Републике Југославије, односно, под условима утврђеним Уставом СРЈ, савезна држава може да уреди и односе за чије уређивање су надлежне републике чланице. Републике чланице, када је реч о уређивању односа из надлежности савезне државе, могу да уређују само оне односе за које је Уставом СРЈ утврђено да савезна држава уређује основе тих односа, у складу са основама уређеним савезним законом. Република чланица, према Уставу, суверена је у питањима која нису Уставом СРЈ утврђена као надлежност Савезне Републике Југославије (члан 6. став 2. Устава СРЈ).

4. Оспореном одредбом, по оцени Суда, Влади Републике Србије дато је овлашћење да пропише мере ограничења коришћења дела средстава правних и физичких лица за одређене намене, односно оспореном одредбом прописано је да се актом извршног органа може ограничити коришћење дела средстава правних и физичких лица за одређене намене.

Одредбом члана 69. став 1. Устава СРЈ јамчи се слобода рада и привређивања, а одредбом става 2. тог члана јамчи се својина. Предузећа и други облици организовања за обављање делатности или услуга, према одредби члана 74. Устава СРЈ, оснивају се, организују и повезују слободно и самостално у складу са савезним законом; привредни субјекти су самостални и равноправни, а услови привређивања једнаки за све.

Одредбом члана 75. Устава СРЈ утврђено је да се законом може ограничити располагање делом средстава правних и физичких лица за време ратног стања, непосредне ратне опасности или ванредног стања, док такво стање траје, или утврђивати посебан начин њиховог коришћења. Сличну одредбу садржи и Устав Републике Србије којим је у члану 67. утврђено да се за време непосредне ратне опасности, ратног стања или елементарних непогода већих размера законом може ограничити располагање или утврђивати посебан начин коришћења дела средстава правних и физичких лица, док такво стање траје.

Одредба члана 75. Устава СРЈ и одредба члана 67. Устава Републике Србије, по схватању Савезног уставног суда, представља одступање од Устава СРЈ утврђеног положаја правних и физичких лица којима се јамчи слобода рада и привређивања, својина и др. и као изузетак мора се рестриктивно тумачити и примењивати. Другим речима, одредба члана 75. Устава СРЈ, по схватању Суда, значи да се ограничење располагања делом средстава правних и физичких лица, односно утврђивање посебног начина њиховог коришћења може уредити само законом. Оспореном одредбом закона, по оцени Суда, међутим, није ограничено располагање делом средстава правних и физичких лица, односно уређен посебан начин њиховог коришћења, већ је Влади Републике Србије, која је према Уставу Републике Србије носилац из-

вршне власти, пренето овлашћење да уређује питања која се према Уставу СРЈ могу уредити само законом.

Савезни уставни суд, из наведених разлога, оценио је да оспорена одредба Закона није сагласна са Уставом СРЈ.

5. Савезни уставни суд, на основу одредбе члана 124. став 1. тачка 2) Устава СРЈ и одредбе члана 68. став 1. тачка 2) Закона о Савезном уставном суду („Службени лист СРЈ”, број 36/92), на седници од 26. јуна 2002. године, донео је

О д л у к у

Утврђује се да одредба члана 2. став 1. тачка 9) Закона о мерама за отклањање и ублажавање последица примене санкција међународних организација („Службени гласник РС”, бр. 46/92 и 7/95), није сагласна са Уставом СРЈ.

Савезни уставни суд донео је ову одлуку у саставу: в.д. председника Савезног уставног суда судија др Момчило Грубач, и судије – Милорад Гоггић, мр Миломир Јаковљевић, Веселин Лекић и Александар Симић.

І У број 143/2000
26. јуна 2002. године
Београд

В.д. председника
Савезног уставног суда
судија, др **Момчило Грубач**, с.р.

484.

ОДЛУКА**О ОЦЕЊИВАЊУ УСТАВНОСТИ И ЗАКОНИТОСТИ ОДРЕДБЕ ЧЛАНА 35. ОДНОСНО ЧЛАНА 38. ЗАКОНА О ПОРЕЗИМА НА ИМОВИНУ**

1. Савезни уставни суд, поводом иницијативе Дарка Петричевића и Матић Ј. Милорада, адвоката из Београда, Решењем І У број 176/98 од 12. јуна 2001. године, покренуо је поступак за оцењивање сагласности одредбе члана 35. Закона о порезима на имовину („Службени гласник РС”, бр. 43/94, 53/95, 54/96, 42/98, 18/99, 21/99, 27/99, 33/99, 48/99, 54/99 и 26/2001) и члана 38. Закона о порезима на имовину („Службени гласник РС”, бр. 26/2001) са Уставом СРЈ и Законом о основама својинскоправних односа („Службени лист СФРЈ”, бр. 6/80, 36/90 и „Службени лист СРЈ”, бр. 29/96). Решење о покретању поступка достављено је на одговор доносиоцу оспорених аката. Народна скупштина Републике Србије није доставила одговор у остављеном року.

2. Оспореним чланом 35. Закона о порезима на имовину било је прописано да се упис права на непокретности у земљишним, катастарским и јавним књигама, не може вршити без доказа о плаћеном порезу на пренос апсолутних права, односно о плаћеном порезу на наслеђе и поклон. Оспорена одредба претала је да важи ступањем на снагу Закона о порезима на имовину („Службени гласник РС”, број 26/2001). У члану 38. тог закона прописана су иста решења као и у оспореној одредби раније важећег Закона о порезима на имовину.

3. Одредбом члана 51. Устава СРЈ јамчи се право својине и наслеђивања, у складу са законом, а одредбом члана 64. Устава СРЈ утврђено је да је свако дужан да плаћа порезе и друге дажбине утврђене законом. Слободе и права човека и грађанина према одредбама члана 67. Устава СРЈ остварују се, а дужности испуњавају на основу Устава, а законом се може прописати начин остваривања појединих слобода и права човека и грађанина кад је то Уставом предвиђено или кад је то неопходно за њихово остваривање.

Одредбом члана 69. Устава СРЈ јамчи се својина и утврђује да нико не може бити лишен својине, нити му се она може ограничити, осим кад то захтева општи интерес утврђен у складу са законом уз накнаду која не може бити нижа од тржишне. Својинска права на непокретности, према одредби члана 72. Устава СРЈ, остварују се зависно од природе и намене непокретности, у складу са савезним законом.

Одредбом члана 75. Устава СРЈ утврђено је да се законом може ограничити располагање делом средстава правних и физичких лица за време ратног стања, непосредне ратне опасности или ванредног стања, док такво стање траје, или утврђивати посебан начин њиховог коришћења.

Одредбом члана 77. тачка 5) Устава СРЈ утврђено је да Савезна Република Југославија, преко својих органа, утврђује политику, доноси и извршава савезне законе, друге прописе и опште акте, обезбеђује уставно-судску и судску заштиту и у области основа својинскоправних односа.

Из наведених одредаба Устава СРЈ, по схватању Савезног уставног суда, произлази да је у области својинскоправних односа надлежност за уређивање ових односа подељена између савезне државе која уређује основе тих односа и република чланица које

уређују оне односе који не спадају у основе својинскоправних односа.

Законом о основама својинскоправних односа прописано је да се стицање, заштита и престанак права својине, права службености, права стварног терета и права залогере уређују законом и да се право својине може одузети или ограничити у складу са уставом и законом (чл. 7. и 8). Одредбама члана 20. Закона прописано је да се право својине стиче по самом закону, на основу правног посла и наслеђивањем, а да се може стећи и одлуком државног органа, на начин и под условима одређеним законом. Право својине на непокретности, на основу правног посла, стиче се уписом у јавну књигу или на други одговарајући начин одређен законом (члан 33). Право својине које одређено лице има на ствари, према наведеном закону, престаје кад друго лице стекне право својине на ту ствар (члан 45).

Полазећи од наведених одредаба Устава СРЈ и савезног закона, Савезни уставни суд сматра да је стицање својине на непокретности правним послом уређено савезним законом. За стицање тог права, по схватању Суда, законом су прописана два услова: правни посао као основ стицања и упис права својине у јавну књигу, или други одговарајући начин одређен законом, као начин стицања тог права. Другим речима, право својине на непокретности стиче се у тренутку одговарајућег уписа тог права које је правним послом пренето са ранијег на новог власника непокретности.

Имајући у виду наведене уставне и законске одредбе, Савезни уставни суд је оценио да се оспореним одредбама републичких закона којима је прописано да се упис права на непокретности у земљишним, катастарским и јавним књигама не може вршити без доказа о плаћеном порезу на пренос апсолутних права, односно плаћеном порезу на наслеђе и поклон, супротно Уставу СРЈ и савезном закону, ограничава Уставом зајемчено право својине, односно право власника да своју ствар држи, да је користи и да њоме располаже у складу са законом. Ово стога што је оспореним одредбама, по оцени Суда, прописан посебан додатни услов за стицање, односно пренос права својине на непокретности, тако што је упис тог права у земљишне, катастарске и друге јавне књиге, односно стицање права својине условљено, односно ограничено извршавањем законом прописане обавезе плаћања пореза. Република својим прописом, по схватању Суда, може да уреди само други одговарајући начин уписа, односно стицања права својине на непокретностима правним послом, а не и да прописује друге, додатне услове за стицање тог права.

Како се оспореним одредбама, по оцени Суда ограничава Уставом зајемчено право својине на начин и из разлога на основу којих се према Уставу СРЈ и савезном закону то право не може ограничити, Савезни уставни суд је утврдио да оспорене одредбе нису сагласне са Уставом СРЈ и Законом о основама својинскоправних односа.

4. Савезни уставни суд, на основу одредаба члана 124. став 1. тач. 2) и 3) Устава СРЈ и члана 68. тач. 2) и 3) Закона о Савезном уставном суду („Службени лист СРЈ”, број 36/92), на седници од 26. јуна 2002. године, донео је

О д л у к у

Утврђује се да одредба члана 35. Закона о порезима на имовину („Службени гласник РС”, бр. 43/94, 53/95, 54/96, 42/98, 18/99, 21/99, 27/99, 33/99, 48/99, 54/99 и 26/2001) у време важења, и одредба члана 38. Закона о порезима на имовину („Службени гласник РС”, број 26/2001), нису сагласне са Уставом СРЈ и Законом о основама својинскоправних односа („Службени лист СФРЈ”, бр. 6/80 и 36/90 и „Службени лист СРЈ”, број 29/96).

Савезни уставни суд донео је ову одлуку у саставу: в.д. председника Савезног уставног суда судија др Момчило Грубач, и судије – Милорад Гогић, мр Миломир Јаковљевић, Веселин Лекић и Александар Симић.

1 У број 176/98
26. јуна 2002. године
Београд

В.д. председника
Савезног уставног суда
судија, др **Момчило Грубач**, с.р.

485.

О Д Л У К А

О ОЦЕНЈИВАЊУ САГЛАСНОСТИ ЗАКОНА О ИЗБЕГЛИЦАМА СА УСТАВОМ СРЈ И КОНВЕНЦИЈОМ О СТАТУСУ ИЗБЕГЛИЦА

1. Савезни уставни суд, поводом датих иницијатива, покренуо је поступак за оцењивање сагласности Закона о избеглицама

(„Службени гласник РС”, број 18/92) са Уставом СРЈ и Конвенцијом о статусу избеглица („Службени лист ФНРЈ”, број 7/60).

Решење о покретању поступка достављено је Народној скупштини Републике Србије, у смислу члана 26. став 1. Закона о Савезном уставном суду, ради давања одговора у одређеном року. Народна скупштина Републике Србије није доставила одговор на решење о покретању поступка.

Савезни уставни суд, на основу члана 58. став 1. тачка 1) Закона о Савезном уставном суду, одржао је јавну расправу на којој су даваоци иницијатива остали при својим предлозима, а представник Народне скупштине Републике Србије није присуствовао.

2. Оспореним Законом Народна скупштина Републике Србије, на Другој седници Првог редовног заседања, 1. априла 1992. године, уредила је права и обавезе избеглица – Срба и грађана других националности који су услед притиска хрватске власти или власти у другим републикама, претње геноцидом, као и прогона и дискриминације због њихове верске и националне припадности или политичког уверења, били принуђени да напусте своје пребивалишта у тим републикама и избегну на територији Републике Србије.

Одредбом члана 2. став 2. прописано је да избеглице имају право на запошљавање и школовање, у складу са законом, и подлежу војној односно радној обавези под истим условима као и грађани Републике Србије, а одредбама члана 18. став 1. тач. 3) и 4) прописано је да избеглица губи права утврђена Законом, ако одбије, да, под условима утврђеним за грађане Републике Србије, изврши војну, радну или другу прописану обавезу, односно не пријави се надлежном војном органу, и ако одбије повратак у место пребивалишта кад се за то стекну објективни услови.

3. Одредбом члана 137. став 1. Устава СРЈ утврђено је да је војна обавеза општа и да се испуњава на начин одређен савезним законом.

Одредбама члана 1. под А. и Ц. Конвенције о статусу избеглица прописано је да се одредбе ове конвенције у прописаним случајевима, неће примењивати на сваког избеглицу који може, ради одбијања тражења заштите земље чије држављанство има, навести категоричан разлог о ратним прогонима.

Савезни уставни суд, полазећи од наведеног, утврдио је да одредбе члана 2. и члана 18. став 1. тачка 3) оспореног Закона, у делу у којем су прописане обавезе избеглица у погледу војне обавезе и пријављивања надлежном војном органу, нису сагласне са Уставом СРЈ. Наиме, Уставом СРЈ утврђено је да се војна обавеза испуњава на начин одређен савезним законом, а не и законом републике чланице. Будући да је оспореним Законом република чланица, преко свог органа, у наведеном делу одредаба уредила питање за чије је уређивање надлежна СР Југославија, преко свог органа, то је тај део одредаба несагласан са Уставом СРЈ у формалном погледу.

Оцењујући сагласност оспорене одредбе члана 18. став 1. тачка 4), којом је прописано да избеглица губи права утврђена оспореним Законом ако одбије повратак у место пребивалишта кад се за то стекну објективни услови, Суд је утврдио да та одредба није сагласна са наведеном Конвенцијом о статусу избеглица. Ово, због тога, што, према схватању Савезног уставног суда, из те одредбе произлази, у суштини, губљење статуса избеглице у наведеном случају, иако то лице може навести категоричне разлоге о ранијим прогонима, па чак, и кад има држављанство државе из које је прогон. Међутим, одредбама члана 1. под А. и Ц. наведене Конвенције о статусу избеглице изричито је прописано да се одредбе Конвенције о њиховом престанку примењивања на свако лице неће примењивати на лице, које може, ради одбијања тражења заштите земље чије држављанство има, навести категоричне разлоге о ранијим прогонима. Према томе, прописивање губљења права избеглице који одбије повратак у место пребивалишта кад се за то стекну објективни услови, без добровољног пристанка тога лица, а на основу субјективне процене о стицању тих услова и кад то лице може навести категоричне разлоге о ранијим прогонима, како је то прописано оспореном одредбом, није сагласно са наведеном Конвенцијом.

У погледу осталих одредаба оспореног Закона Суд је оценио да нема процесних претпоставки за даље вођење поступка поводом датих иницијатива, будући да је оспорени Закон донет 1. априла 1992. године, тј. у време када питање међународног правног субјективитета бивших република СФРЈ није било решено. Сем тога, због таквог стања ствари у погледу међународног правног субјективитета бивших република СФРЈ и настале трагичне ситуације за прогнана лица термин „избеглице” коришћен је у оспореном Закону само за потребе тог закона, и то је само једна од његових специфичности, а све у циљу заштите прогнаних лица.

4. Савезни уставни суд, на основу одредбе члана 124. став 1. тачка 2) Устава СРЈ и члана 68. став 1. тачка 2) Закона о Савезном уставном суду („Службени лист СРЈ”, број 36/92) и члана 24. став 3. Пословника Савезног уставног суда („Службени лист

СРЈ", бр. 44/93 и 25/95), на седници о већању и гласању, одржаној 25. јула 2002. године, донео је

О д л у к у

1) Утврђује се да одредба члана 2. став 2. у делу који гласи „војној”, члана 18. став 1. тачка 3) у делу који гласи: „војну” и „односно не пријаве се надлежном војном органу” и члана 18. став 1. тачка 4) Закона о избеглицама („Службени гласник РС”, број 18/92) нису сагласне са Уставом СРЈ и Конвенцијом о статусу избеглица („Службени лист ФНРЈ”, број 7/60).

2) Обуставља се поступак за оцењивање сагласност осталих одредаба наведеног Закона о избеглицама са Уставом СРЈ и Конвенцијом о статусу избеглица („Службени лист ФНРЈ”, број 7/60).

Савезни уставни суд донео је ову одлуку у саставу: в. д. председника Савезног уставног суда судија др Момчило Грубач, и судије – Милорад Гогић, мр Миломир Јаковљевић, Веселин Лекић и Александар Симић.

1 У број 18/94 и 253/2001
25. јула 2002. године
Београд

В. д. председника
Савезног уставног суда
судија, др **Момчило Грубач**, с. р.

УКАЗИ

На основу члана 96. Устава Савезне Републике Југославије, председник Савезне Републике Југославије доноси

У К А З

О ПОСТАВЉЕЊУ НА ДУЖНОСТ ИЗВАНРЕДНОГ И ОПУНОМОЋЕНОГ АМБАСАДОРА САВЕЗНЕ РЕПУБЛИКЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ У АРАПСКОЈ РЕПУБЛИЦИ ЕГИПАТ

I

Поставља се Радојко Богојевић, на дужност изванредног и опуномоћеног амбасадора Савезне Републике Југославије у Арапској Републици Египат.

II

Савезни министар за иностране послове извршиће овај указ.

III.

Овај указ ступа на снагу одмах.

Указ бр. 1/2-01-0001/2002-3
22. јула 2002. године
Београд

Председник
Савезне Републике Југославије
др **Војислав Коштуница**, с. р.

САДРЖАЈ:

Страна

467. Закон о задужењу Савезне Републике Југославије код Европске инвестиционе банке за Пројекат обнове путева у Републици Србији -----	1
468. Уредба о измени Уредбе о условима и начину царине робе за коју није поднесена потпуна документација и о случајевима у којима се не подноси царинска декларација -----	1
469. Уредба о измени Уредбе о царинском надзору и поступку царине робе смештене под царински надзор -----	2
470. Уредба о изменама Уредбе о царинском поступку у железничком и друмском саобраћају, саобраћају воденим путевима, ваздушном и поштанском саобраћају и путничком промету -----	2
471. Уредба о допуни Уредбе о начину остваривања и престанку права из пензијског и инвалидског осигурања војних осигураника -----	2
472. Уредба о изменама Уредбе о начину коришћења годишњег одмора и одсуства лица на служби у Војсци Југославије -----	2
473. Одлука о критеријумима на основу којих се одобравају царински контингенти у 2002. години -----	2
474. Одлука о изменама Одлуке о разврставању робе на облике извоза и увоза -----	3
475. Одлука о образовању Савета за борбу против тероризма -----	3
476. Одлука о допуни Одлуке о учешћу војних осигураника и чланова њихових породица у трошковима здравствене заштите -----	3
477. Решење о давању сагласности за оснивање Слободне зоне „Инђија” у Инђији -----	4
478. Решење о распореду средстава непрофитним институцијама, а која се односе на здравствено збрињавање рањеника из бивших република СФРЈ, помоћ за социјално угрожена лица, покриће трошкова смештаја и исхране у колективном смештају и повратак избеглих и расељених лица -----	4
479. Решење о расподели средстава за финансирање међународних активности спортских савеза Савезне Републике Југославије у периоду јул-септембар 2002. године -----	4
480. Правилник о престанку важења Правилника о југословенском стандарду за кухињску со и со за прехранбenu индустрију -----	5
481. Одлука Уставног суда Југославије -----	5
482. Одлука о оцењивању уставности Одлуке Владе Републике Србије 05 број 713-3796/2002 од 27. марта 2002. године -----	8
483. Одлука о оцењивању сагласности одредбе члана 2. став 1. тачка 9) Закона о мерама за отклањање и ублажавање последица примене санкција међународних организација са Уставом СРЈ -----	9
484. Одлука о оцењивању уставности и законитости одредбе члана 35, односно члана 38. Закона о порезима на имовину -----	9
485. Одлука о оцењивању сагласности Закона о избеглицама са Уставом СРЈ и Конвенцијом о статусу избеглица -----	10
Укази -----	11